

άμταρι και έβλεπε έρημη την παραλία του νησιού, και ούτε άνθρωπο, ούτε κατοικίδιο ζώο σ' αυτή. Και τού φαινότανε ότι ζούσε στη φοβερή εποχή του αρχαίου Πελοποννησιακού Πολέμου, όταν οι Άθηναίοι έρημαζαν τή Μήλο και (όπως γράφει ο Πλούταρχος), έσφαζαν όλους τους άνδρες, πήραν στη σκιάλα τής γυναίκας και τα παιδιά και άρπαξαν όλα τα ζώα τους, μη αφήνοντας τίποτε ζωντανό στη Μήλο, γιά να κρητίσουν τον φοβερό όρκο τής εκδικησούς, που είχαν όρασή! ...

Τήν τρίτη τέλος νύχτα έπεσε άρκετά ό άνεμος, έπαυε να πέρνει ζώνι και δυό μεγάλες βάρκες του «Πορθρού» ήρθαν στον «Άγιο Νικόλαο», πήραν τους θαλασσοδαμένους και τους έβγαλαν στό νησί. Στην παραλία τό χώνι είχε λάχος μισού μέτρου...

Τρείς μέρες και τρεις νύχτες, άπτη και νησιική, ή δυστυχισμένη Κρητικιά άγωνιζότανε να ζωογονήση τό μωρό της. Ένα γέλιο σαυδόνιο άνοιγε καμιά φορά τά χλωμά και κατάγχερα χείλη της και τό βλέμμα της δέν ήταν σαν πρώτα ήμερο. Τ' άπληνη τής μάτια έδειχναν τόρα ότι ή παιδοθανασμένη μητέρα είχε τρελλαθή. Ο Κατερίνος, ό Δραγοήτης, και άλλοι έπίσης, μεταίως προσπαθούσαν να την πείσουν ν' αφήση από την άγκαλιά της τό πτώμα του παιδιού της.

Την τετάρτη μέρα ή δύστυχη μάνα, κρατώντας τό μικρό λείψανο και φιλονώντας τό με περτάβεια, άνόθερε με τους άλλους στό κατάστρωμα γιά να βγη μαζί τους στη στεριά. Μόλις είδε τή γή, ένα φωνεϊνό δάλεγμα άστραψε στό μυαλό της και φώναξε δυό φορές :

—Παναγία μου !.. ανάστησε τό παιδί μου !..

Κι' έγινε βούση τά δάκρυά της.

Άλλά γρήγορα την έπιασε πάλι τό τραγικό της γέλιο κι' άρχισε να βουβαίνει τό νεκρό παιδάκι της, σαν να ήταν ζωντανό !..

Μόλις τό θλιβερό γεγονός έγινε γνωστό στό νησί, μαζεύτηκαν γυναίκες μοιρολόγιστες, γυναικείς με τά γεματά φορέματα του τόπου. Έπλησαν τή Κρητικιά σ' ένα σπίτι, την έβαλαν να καθήση σ' ένα χαμηλό σκαμνί, άκούσαν κι' αυτές καταχάμα γύρω της, και άρχισαν να μοιρολόγουν. Η μητέρα τις κινάτεε σατισμένη και τότε-τότε γελούσε νευρικά και νανούριζε τό νεκρό παιδί της. Ήταν ένας σπαργαμός, σκληρή Σαΐθηρική τραγωδία. Μάταιες ήσαν ή προσπάθειες όλων — ναυτών και Μηλιών — ν' άποσπύσουν τό μικρό λείψανο απ' την άγκαλιά τής τρελλής μάνας. Όλοι έβλαψαν...

Γινεκε άξαφνα μιιά μικρή σιωπή. Η μοιρολόγιστες έπαυαν να θρηνηλογοούν. Κι' ή τρελλή μητέρα έστύλιωσε τά φλογερά της μάτια στον Νικ. Δραγοήτη και δείχνοντάς τον στους άλλους με τό δάχτυλό, έλε :

—Βγήτε όλοι έξω ! Μονάχα αυτός να μείνη !..

Όλοι υπάκουσαν. Έμεινε μόνο ό Δραγοήτης. Τά πόδια του έτρεμαν, διηρείται, τά γόνατά του έλίνονταν, γιατί φοβότανε τήν τρελλή. Άφρησε, λοιπόν, τήν πόρτα μισόλειστη και άνοιγε τον μελαγχολικό παραλασιό τής θαλάσσης, που τού θύμιζε τά περαμένα του βίσινα. Η τρελλή μάνα τού έλε :

—Έταί, σαν έσένα, Ξανθός, ήταν και ό άνδρας μου και τό μέτωπο και τά χείλη του έμοιαζαν με τά δικά σου... Νά, κίττα : τό μωρό του τού μοιάζει... Λίγο τον έγνωρίσει... έπειδι τόν έπαιγε ή θαλάσσα... (Η φωνή τής ζώνταναν τότε-τότε). Τρία χρόνια τον είχα... Κι' έγώ νέα... δεκαεφτά χρόνια...

Και ανάσθησε σε δάκρυα.

—Τού μοιάζει, Ξανθέε με λίγο στον Δραγοήτη, ανατριχιάζοντας. Νά, τού μοιάζει... Πάρε τό παιδί του και δός του τό !..

Κι' έβαλε στην άγκαλιά του Δραγοήτη τό πτώμα, που είχε άρχισι πειά να βρωμά... Ο Δραγοήτης τό πήρε και βγήκε από τό σπίτι, τρέχοντας. Τό παράδοσι στους άλλους, που έφεραν άμείσις τον παπύ του νησιού και, τό έβγαλαν...

—Έση μέρες έμεινε άκόμη στη Μήλο ό Δραγοήτης. Κάθε μέρα έβλεπε τή δυστυχισμένη τρελλή ν' άνεβαίνει σ' ένα άπότομο βράχο και να κερφόνη τά μάτια της διακοσμημένα στό βάθος του όρίζοντα. Φαινότανε σαν να ζητάει κάτι, σαν κάποιον να περιμένει... Έπειτα, ξαναγύριζε σ' ένα φαρμακόσιο, που την είχαν περιμαζέψει οι φίλάνθρωποι νησιώτες. Και όταν συναντούσε τόν Δραγοήτη στό δρόμο της, χαμογελούσαν έλαφρά τά χείλη της και τόν ρωτούσε :

—Τόν είδες ; Τούδωκες τό παιδί του ;...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ό ώραιός άνδρας δέν εινε ώραιός, παρά μόνον όταν τόν κινάτσης. Έκείνος όμως που εινε άγαθός, εινε πάντα ώραιός. Σ α π ρ ό

Εινε αλήθεια ότι ένα έξωτερωκό σοβαρό και μεγαλοπρεπέε μοιάζει με ένα μέγαρο, όπου έδρενε ή άρετή. Άλλά έπειδι πολλές φορές βρισκόμιο τήν άρετή στόεσ τόε παινεϊνός άνθρώπους, πρέπει να διαβεβαίλωμιο άν πάντα οι σοβαροί και μεγαλοπρεπέεσ σε έμφάνισι άνθρώπου εινε και έναρετο. Σι Κλυγ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στη Φιλαδέλφεια τής Αμερικής ιδρύθη έσχάτως ένας άνδρωκόσ μολογός, που έχει ως σκοπό τήν ενδομιανία του άνθρώπου. Έκαστος μέλος του συλλόγου τών «Εθδομιάνων» εινε υποχρεωμένος : «Νά τραγουδάη δυό φορές τήν ήμέρα, να γελήη 3 φορές και να χαμογελήη διαρκώς, άκόμη και στον ύπνο του, όταν άνεφρονέτα βουκή κι' ατή τήν πεθερά του». Μόλις μαθίτηκε τό πράγμα, ή γυναίκες τής Φιλαδέλφειας κινήτοση ήρθαν και ίδρσαν άμείσις και δυό τών συλλόγων, τον «Σύλλογο του Αιωνίου Μειδιώματος» ! Αυτά συμβαίνουν στην Αμερική !

Στην Άγκωνα τής Ιταλίας, ένα άνοιγαν τά θεμέλια γιά τό χριστιανικό μιιάς μεγάλης πολιτιστικής, βίβλιαν πολλά λείψανα ζώνων, σκελετούς άνθρώπων και διάφορα άγγεία και εργαλεία τής κίνης εποχής. Πάντα τά εφρεβέντα μεταφέρθησαν στο Παλαιστολογικό Μουσείο τής Ρώμης.

Τό 177 αριθμόν 5.784 Λατινικό χειρόγγραφο τής Έθνηκής Γαλλικής Βιβλιοθήκης, τό όποιον περιέχει τό «Βίο του Καίσαρος», γραμμένον άπό τόν Πετράρχη, λέγεται ότι εινε τό τελευταίο έργο του ποιητού. Ο Πετράρχης έγραφε τό έργο αυτό τό βράδυ τής 18 Ιουλίου του 1374, τή στιγμή άποθώεσ κατά τήν όποιαν προσεδίθη γιά τελευταία φορά από έπιληψία, εξ αίτιας τής όποιας και πέθανε βίσιρα από λίγες ώρες.

Η Γρανικέες εινε από τις πιο γαλήναρες τής γυναίκας του κόσμου. Ξέρουν όλα τά μυστικά της τουαλέττας και χρησιμοποιούν άπειρα μέσα γιά τήν διατήρησι τής όμορφής τους. Η ωμορφιά τους ίδιος εινε θαυμάσις και τρωμα ήθελάτες γιά τους άνδρες.

Χαρακτηριστικό τής φιλοσοφίας των Ιαπωνιδών εινε τό άκόλογο ποίημα τής περιφημής ήγεμονίδος Κοκωατή :

«Όλοε ό κόσμος θα πεθάνη, μά τό θάνατο δέν τον φοβάται ή γυναίκα. Αλλά ται μόνον τή όμορφιά της, που σβίγει κι' ατήν μαζί !»

Μιά πόσα διαφορετικό γούστο έχουν ή Ιαπωνιδες από τις δικές μας γυναίκες ! Φαντασθήτε μόνον ότι στις θρησκευτικές γιορτές, στό πανηγύρι και στις έπισημες τελετές έμφανίζεται ή Ιαπωνίδα με δόντια βαμμένα κατάμαυρα ! Κόκκινα χείλη και μαύρα δόντια ! Υπεροχή αισθητική αντίληψης !

Από τό 1880 μέχρι του 1894 τό έργο του Όνέ ό Αγγλοπληρογοός κολήθηκε σε 150.000 αντίτυπα. Ίδια κολοφορία ήταν και τά δυό άριστολογήματα του Ζολά : Η «Νανιά και ή «Καταστροφή». Όλα μαζί τά άλλα έργα του Ζολά μέσα στην δεκαετιας τής άνατίστας, είχαν κολοφορία σε 90.000 αντίτυπα. Μέσα στό ίδιο χρονικό διάστημα τά έργα του Ντοστοέβιζ είχαν κολοφορήσει σε 80.000 αντίτυπα, του Φερνέ σε 50.000, του Λορ σε 45.000, του Όνέ (αλή του Αγγλοπληρογοός του) σε 45.000, του Αλεξί σε 40.900, του Μολασάσιον σε 35.000, του Μπουρζέ σε 30.000, του Γρονκοβι σε 25.000 και του Κοππέ σε 8.000.

Και τά χρόνια έκείνα ό σύγγρονον τών συγγραμμένων αυτών τούε κηνηροόσαν ως ανακαινωκότατοι ! Η ού νά φανταζόντανται ό άνθρώποι ότι θάβταν μέρα, που ένα βιβλίο κολοφορήη όχι σε χιλιάδες, αλλά σε εκατομύρια αντίτυπα !

Μιά μέρα παρυσωδίασθη κατά καταστήματα του περιφημού απαγόμοιου προμηθειού, του μεγάλου Ουδάτλη, ένας παράξενος, και έλε :

—Έθλόε ένα βιβίο, χρησιμικόττης μιιάς λίτρας, γειυτό από ζωντανές μιγγες.

—Περάστε τό άπόγεμιο ! τού άποκρίθητε άπαράχο ό Ουδάτλη.

Κι' άμείσις έστειλε άπασιμένους στό Ζωολογοκό Κήπο του Λονδίνου, στην άγορά, στό χασάκι και τις ταβέρνες τών άπομακρυσμένων συνοικιών να τού φέρουν μιγγες, πληθύνοντάς τες δια-δου.

Έτσι τό άπόγεμιο, μιιάς είδε τόν παράξενο πειλάτη του, ό Ουδάτλη τού έλε χαμογελώντας :

—Ίδοε, Σας βρήκαμε τις μιγγες. Περάστε, άν εταραταθήσε, από τό ταμείο.

Κι' ό παράξενος πείληε πλήροσε τήν πρόβη του να προσβάλη τή φίρμα του Ουδάτλη με 350 λίρες !..

Και πριν από τόν παρυσωκό πόλεμο, οι μισοί τών καλλιτεχνών του θιάτρου ήσαν σημαντικότατα. Ο Καρολό πριν από 25 χρόνια πληροφόταν γιά κάθε παράστασι 12.500 φράγκα, ή Σάρα Μπεναν 5.000 φράγκα, ό Κοζλιν 3.000 φράγκα, ίσο ποσόν δέ ό Σουλλύ, ή κ. Καβιλό 1.000 φρ., ό Καυό, 600 φρ., ή κ. Νίλσον 1.200 φρ., ή Μέλτα γιά δέκα παραστάσεις, 800 φράγκα και ή Πάττι, ή μοναχική, ή άφθασι τής Αδελείας Πάττι, πήρε κάποτε πέντε χιλιάδες φράγκα γιά να ψελή μιιά μελωδία, που κράτησε 2 λεπτά τής ώρας !..